

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1794)

γελει:

— 'Ο κύριος κόμης Ριότι!

Και την ίδια στιγμή παρουσιάσθηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας ο παράξενος, ιδιοκίτης της Βίλλας. Ήταν γεμάτος υγεία και τίποτε δεν έδειχνε ότι είχε άρρωστησει.

— Άγαπητοί μου συγγενείς, τους είπε μ' ειρωνεία, τώρα μπορείτε να μου άδειάσετε τη γωνιά. Τό τέχνασμά μου πέτυχε θαυμάσια. Ξέρω πια με τι άνθρωπος έχω να κάνω. Έτσι μὴν περιμένετε άδίκως να με κληρονομήσει. Και τώρα άρῆστε με μόνο.

Οι συγγενείς του είχαν παγώσει από την κατάπληξι τους. Μόνο η Τζούλια έβλαψε από χαρά στην άγκυλιά του ύπρητη.

'Ο γέρος κόμης, μ' άργό βήμα πλησίασε κατόπιν τη Τζούλια, την πήρε κοντά του και της είπε:

— Ήρουν βέβαιος ότι ο γιός μου ήξερε να διαλέξει τη γυναίκα του. Από δω και πέρα θά είσαι το παιδί μου κι' η μοναδική κληρονόμος μου. 'Όσο γι' αυτούς τους κατεργαρέους καλά την έπαθαν. Κατείς δὴν ύποπτεύθηκε ότι έκανα ψέμματα τὸν άρρωστο γιὰ να τους δοκιμάσω.

Κι' έτσι η Τζούλια, η φτωχή και δυστυχισμένη Τζούλια, έγινε πια άληθινή κόμισσα κι' από τότε ζει ευτυχισμένη στη βίλλα Ρόζα με τὸν πατέρα του μοναδικού άνθρώπου που άγάπησε και πού τὸν θυμάται πάντα.

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1796)

Είχε φτάσει πια στο γραφείο του κι' έτοιμαζόταν να βγῆ παρέξω, γιὰ να πραγματοποιήσει τὸ σχέδιο του, όταν ένας ύπρητης του έφερε ένα γράμμα. Άμέσως κατάλαβε πὸς ήταν από τη Λίζα, γιατί γνώρισε τὸν γραφικό χαρακτήρα της. Τι ευχάριστα νέα θά του έγραφε άραγε; Θεέ μου! Υπήρχε κανείς άλλος άνθρωπος στὸν κόσμο, πὸς ευτυχισμένος από αυτόν; Μὲ τὸ πρόσωπο λαμπερό από τη χαρά, ο Ζερόμ έσκισε τὸ φάκελλο, ξεδίπλωσε τὸ γράμμα και διάβασε:

«Χθὲς τὸ βράδυ άρραβωνιάσθηκα μ' ένα κύριο πὸς άρέσει πολὺ σὴν οικόγειά μου. Σεχάστε με...»

'Ο Ζερόμ Μαριό, σὴν να χτυπήθηκε από ένα κερανό, σοφισθ' κε άναίσθητος κάτω! Είχε κοιτάσει γιὰ να κάνει ευτυχισμένους τὸς άλλους. Και σὸ τέλος, έπεσε ὅλη η δυστυχία του κόσμου ἐπάνου του!...

Κι' όταν σὲ λίγο ὁ κλητήρας του γραφείου μῆκε πάλι μέσα, βῆκε τὸν Ζερόμ Μαριό νεκρό, μ' ένα άνυπόγραφο γράμμα σὸς χέρι... τὸ γράμμα της άκαρδης Λίζας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1822)

λανός, ὁ ὁποῖος δὴν εἶνε κοινὸς παίκτης. Και γιὰ σὲνα ἡ νίκη σου έχει διπλὴ αξία...

— Γιατί νάχι διπλὴ αξία; ρώτησε ὁ Τόμμυ μ' άπορία.

— Άλλά γιὰτι ἐκδικήθηκες γιὰ τὸ πάθημα σου σὸς τραῖνο με τὸν 'Ολλανδό, ἐξ αἰτίας του ὁποῖου τὰ χάλασε ὁ θεός σου μαζί σου.

— 'Ω, μὰ εἶνε παλιὰ ἱστορία αὐτή. Ποὺς σὰς τὴν εἶπε;

— 'Ο 'Ιβόρ μού τη διηγῆθηκε.

— 'Α! ὁ 'Ιβόρ...Εὐτυχὸς ὁ θεός μου με συχώρεσε όταν ἐξηγήθηκα μαζί του και εἴμασε πάλι πολὺ καλοὶ φίλοι. Μπορείτε να τὸ πῆτε σὸν 'Ιβόρ.

— Αυτό μ' ευχαριστεῖ ἐξαιρετικά, άπάντησα και τὸν συγάρηκα γιὰ δεύτερη φορά, με περισσότερη ακόμα ἐγκαρδιότητα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν να ἀποκτήσουν ὄλην τὴν σειρὰν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ να μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τῶν, καθὼς και τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε να γίνουν κάτοχοι ὄλης τῆς παλαιᾶς σειρὰς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

'Η Διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα και ἐπιθυμοῦσα να εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» και τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὄσους προσκομιζοῦν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία και λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, να παρέχῃ με πέντε μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας και ἕξ δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΣΟΝΙΑ

ΔΙ' ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας

και 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Και τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πὸς τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας και 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

'Επωφεληθῆτε ὄλοι τῆς ευκαιρίας και ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὁμοῦ οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει να τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὴν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

'Ο Ἑβραϊογάλλος Ἰσαὰκ Μπλὸς ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία και διηγείται σὸς φίλους του πὸς έσωσε μέσα σὸς τραῖνο τὴν τιμὴ τῆς γαλλικῆς ευγενείας

— Εἶχα πάρετι τὸ τραῖνο σὸς Καλαί, λέει, και με χίλιες δυσκολίες κατόρθωσα να βρῶ μιά θεσί ἀδειανή. Κατὰ τὸ ταξίδι εἶχα πιᾶσει κουβέντα μ' ένα κύριο πὸς καθόταν ἀέναντί μου. Ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥρα τὸ τραῖνο στάθηκε σὲ κάποιο σταθμὸ και δύο ἀγγλίδες νέες, ὡραίες, ευγενικῆς ἀνέβηκαν σὸς βαγόνι μας. Οἱ θέσεις ὄλες ἦσαν γεμάτες και δὴν εὐρισκαν τόπο να καθήσουν. Τέλος ἡ δύο ἀγγλίδες κύτταξαν ἐμένα κι' ἀπὸ τὴν ἐκφρασί του προσώπου τους, κατάλαβα πὸς εἶχαν ἐμπιστοσύνη σὴν ευγενεία μου. Τότε...

— Τότε θά τοὺς παραχώρησε ἀσφαλὸς τὴ θεσί σου.

— 'Όχι. Ἀρχίσει αἴφανα να μιλάω δυνατὰ γερμανικά γιὰ να νομίσουν πὸς εἶμαι...Γερμανός!.